

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπί τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, ἀριθ. 39.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.
ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. 485

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ, διήγημα.
ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου.
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.
ΤΟ ΡΟΔΟΝ ὑπὸ Σ. Μηλιαράκη.
ΕΙΣ ΔΥΟ ΦΙΛΑΣ ποίημα Γεωργίου Δροσίην.
Η ΓΑΛΟΣ.
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΑ

Ἰπὸ τὸν τίτλον **Greek Lays, Idylls, Legends**, εἰς ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀγγλοῦ ἐκδότου Trübner ἔμμετροι μεταφράσεις ἑλληνικῶν ποιημάτων ὑπὸ τῆς λογίας καὶ ἑλληνομαθοῦς κυρίας Ἐλισάβετ Ἐβρόντ φιλοτεχνηθεῖσαι. Αἱ μεταφράσεις αὗται ἀποτελοῦσι κομψότατον τόμον ἐκ 300 περίπου σελίδων μετὰ πρόλογον καὶ σημειώσεων πολλῶν, περιλαμβάνουσι δὲ 56 ἔργα τῶν ἐξῆς ποιητῶν: I. Τυπάλδου, Ἄριστ. Βαλαωρίτου, Γ. Ζαλοκώστα, Ἄλεξ. Σούτσου, Ἡλ. Τανταλίδου, Ἀχ. Παράσχου, I. Καρασούτα, Θ. Ὀρφανίδου, Ἀλ. Ραγκαβῆ, Δ Βικέλα, Σ. Λάμπρου, Ἄριστ. Προβελεγγίου, Γ. Βιζυνοῦ, Κ. Παλαμά, Γ. Δροσίην. Ἐν ταῖς μεταφράσεσι διετηρήθησαν τὰ μέτρα τῶν πρωτοτύπων καὶ τὸ νόημα ἀπεδόθη μετὰ γνώσεως καὶ τέχνης πολλῆς. Πολλὰ χάριτες ὀφείλονται τῇ λογίᾳ Ἀγγλίδι διὰ τὸ εὐγενὲς καὶ φιλελληνικώτατον ἔργον ὅπερ ἀνέλαβε, νὰ καταστήσῃ γνωστὰ εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς αὐτῆς τὰ προΐοντα τῆς νεαρᾶς ἡμῶν ποιήσεως, δευτέρα αὐτῇ μετὰ τὴν δεσποινίδα Μάκφερσον ἧτις πρὸ διατίας ἐξέδωκεν ἕτερον τόμον μεταφράσεων. Ἄν δὲ προστεθῇ καὶ ἡ Κυρία Γκάρνερτ, ἧτις ἔχει ἤδη ἐτοίμην σειρὰν ὁμοίων μεταφράσεων, ἐνθαρρυντικώτατον καὶ λίαν καλακευτικὸν εἶνε τὸ φαινόμενον τοῦτο ὅτι αἱ ἀγγλίδες κυρίαι διακρίνεται τοσοῦτον συμπαθεῖς πρὸς τοὺς ἑλληνας ποιητάς.

— Διαγωνισμὸς ἐκνήρυξεν μεταξὺ τῶν γάλλων γλυπτῶν διὰ τὴν κατασκευὴν ἀνδριάντος τοῦ φιλοσόφου Ρουσσό, ἐγερθησομένου ἐν μιᾷ τῶν πλατειῶν τῶν Παρισίων. Τὸ ὄψος τοῦ ἀνδριάντος θὰ εἶνε 3 περίπου μέτρα. Ὀντακισχίλια δρχμαὶ θέλουσι χορηγήσῃ εἰς τὸν καλλιτέχνην, ὅστις θέλει ἀναλάβει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου.

— Ὁ γερμανὸς A. Martin Hartman ἐδημοσίευσεν ἐν Δειψί *Ἐκλεκτὰ τεμάχια* ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Βίκτορος Οὐγγῶ εἰς τρεῖς τόμους. Ἐν τῷ πρόλογῳ ὁ γερμανὸς ἐκδότης ἀποφαινόμενος ὅτι «ἅπας ὁ κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ σκέψεως ἐκφράζεται ἐν τῇ ποιήσει τοῦ Οὐγγῶ, ἵστις εἶνε ὁ Πλατανίτης τῆς γαλλικῆς ποιήσεως, προστίθισιν ὅτι αὐτὸς καθ' ὃ γερμανὸς λυπεῖται καὶ οἰκτερεῖ ἐκφράσεις τινὰς τοῦ Οὐγγῶ, γραφείσας κατὰ τὸ 1870, ἀλλ' ἐν τῇ συλλογῇ του πολὺ ὀλίγα παρέρχεται πολιτικὰ ποιήματα καὶ συδεμίαν γραμμὴν δυναμένην νὰ πληγώσῃ τὸν γερμανικὸν πατριωτισμὸν. Ἐν τέλει τοῦ τριτοῦ τόμου παρατίθεται μακρὸς κατάλογος τῶν κριτικῶν μελετῶν, αἵτινες δημοσιεύθησαν περὶ τοῦ Οὐγγῶ.

— Ἄνευθεταῖσι προσφάτοις ἐδημοσιεύθησαν τρεῖς ἐντελῆς ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ τοῦ Ρακίνα, γραφείσαι κατὰ τὸ 1693. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν στρατάρχην Λουξεμβούργου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς νίκης τοῦ Noerwinde. Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐξέλεχτο τὸν Ρακίναν, οἰκεῖον τῷ νεκρῷ, ὅπως ἀπευθύνῃ αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας του, ὃ ποιητῆς δὲ μὴ ἀρκοῦμενος εἰς ταύτας ἀφηγεῖται ἐν ταῖς ἐν λόγῳ ἐπιστολαῖς τὸν βίον ὃν διήγε τότε ἡ αὐτῇ ἐν Marly.

— Ἡ βωσικὴ ἐπιτροπὴ ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Μεγάλου Πέτρου συνήθροισεν πλείονας τῶν ὀντακισχίλιων ἐπιστολῶν, καὶ ἄλλα ποικίλα ἔγγραφα. Μεταξὺ δ' ἄλλων κατέχει τετράδια τοῦ αυτοκράτορος, ἐφ' ὧν ἔγραφεν, ὅτε ἦτο πολὺ μικρὸς, καὶ ἐπιστολὴν ἀπευθυνθεῖσαν πρὸς τὴν μητέρα του κατὰ τὸ 1688, ἐν ἡλικίᾳ ἕξ ἐτῶν, ἐν ἣ

ὁ νέος πρίγκιψ περιγράφει διαφόρους ἐργασίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἴδει ἐκτελουμένας ἐν τινι ναυπηγεῖῳ. Ἡ ἀλληλογραφία δημοσιευθήσεται λίαν προσεχῶς.

— Κατὰ μαρτυρίαν αὐτόππου, ἀνερχομένην εἰς τὸν ἔκτον αἰῶνα, ἡ Ῥώμη κατέγευε περὶ τὰ τετρακισχίλια ὀρειχάλκινα ἀγάλματα, ἐξ ὧν σήμερον μόνον δώδεκα διασώζονται ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, κατὰ τὴν θεμελίωσιν νέου τινοῦ θεάτρου ἐν Ῥώμῃ, ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ναοῦ τοῦ Ἥλιου, ἐν μέσῳ διαφόρων συντριμμάτων καὶ στηλῶν ὀρειχάλκινων ἀγαλμα, καλλίστης ἑλληνικῆς τέχνης, παριστῶν νικηφόρον ἀθλητὴν, ὅστις, ἂν ληθῶσιν ὀπίθων αἱ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Λυσίππου πληροφορίαι τοῦ Πλινίου, φαίνεται ὅτι ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἐκείνου γλύπτου, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα δὲ ἦσαν ὀλιγώτερα τῶν 1500. Πρὸ τίνος δὲ καὶ ἐτέρω, ἐπίσης ὄρατα, ἀνακάλυψις ἐγένετο ἀνδριάντος παλαιστοῦ ἐν στάσει ἀναπαύσεως μετὰ τὸν ἀγῶνα καθημένου καὶ σσηρίζοντος τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων.

— Ἐξεδόθη ἐν Παρισίῳ «Τὸ βιβλίον τῶν συλλεκτῶν,» ἐν ᾧ πληρέστατα καὶ μετὰ μεγίστης ἀκριβείας τὸ πρῶτον ἤδη παρέχονται παντοῖαι πληροφορίες περὶ παντὸς εἶδους συλλογῶν. Ἐν αὐτῷ ἀναφέρονται χιλιάδες φιλοτέχνην γάλλων, βέλγων, ἰταλῶν, ἀγγλων καὶ ἔλλων, ὧς καὶ τὰ εἶδη τῶν συλλογῶν αὐτῶν. Τὴν πρῶτην τάξιν κατέχουσιν οἱ πρεσβευταὶ οἱ διαπεπιστευμένοι παρὰ τῆς αὐτῆς τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοῦ 1662 μέχρι τοῦ 1786, οἱ λέγοντες δῶρα παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, ὧς καὶ οἱ ἐν τῇ αὐτῇ, οἵτινες ἐγένοντο ὁμοίας εὐνοίας ἕξιοι κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον. Τὸ βιβλίον εἶνε πλήρες ἀνεκδότων ἐγγράφων, διδασκόντων μεταξὺ ἄλλων καὶ περὶ τῶν ταμβακοθηκῶν πάσης ἐποχῆς, ταμβακοθηκῶν διπλωματικῶν, ἱστορικῶν, πολιτικῶν, περὶ συλλογῶν ὑπουργίας, ὄρολογοποιίας, χρυσοχοίας, κεραμικῆς, ὄφραματοποιίας, μουσικῶν ὀργάνων, ὧς καὶ πολλῶν εὐφρων ἀνεκδότων.

— Ἡ ἐθνικὴ πινακοθήκη τῆς Οὐγγαρίας ἀπέκτησε δύο σπουδαίας εἰκόνας τοῦ Girolamo da Libre καὶ τοῦ Rembrandt, παραχωρηθείσας αὐτῇ ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Ὁμάλης ἐπ' ἀνταλλαγῇ ἐτέρας μικρᾶς εἰκόνας τοῦ Bernet, χρονολογούμενης ἀπὸ τοῦ 1782 καὶ παριστώσης δύο τῶν προγόνων τοῦ δουκὸς.

— Ἐν Μιλάνῳ ἐωρτάσθη ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας Ἀλεξάνδρου Μαντσόνι. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πλείστα ὄσαι ἐδημοσιεύθησαν περὶ αὐτοῦ πραγματεῖαι, βιογραφίαι, κριτικαὶ ἐπανορθώσεις, κ.τ.λ.

— Ὁ Γρηγόριος, εἰς τῶν διαπρεπῶν μυθιστοριογράφων τῆς Ῥωσσίας, συναμιλλόμενος τῷ Τουρνέιφ, Δοστοιέβσκη, Τολστόϊ, ἐδημοσίευσεν μετὰ εἰκόσιν ἐτῶν αἰωπῆν τοὺς «Ἀκροβάτας τῆς εὐποίας», μυθιστόρημα πλήρες πνεύματος καὶ ἐμπνεύσεως, ἐν ᾧ διαγράφονται μετὰ βαθείας ἀκριβείας χαρακτηριστῆρες εἰλημμένοι ἐκ τῆς βωσικῆς κοινωνίας.

— Ἐπαινεῖται ὡς ἔργον ἄξιον ἀναγνώσεως, εἰ καὶ πολὺ κατώτερον τῶν ὁμοίων εἰδῶν συγγραμμάτων τοῦ Μιραβῶ, τῆς Στάελ καὶ τοῦ Ἄινε, τὸ βιβλίον ὅπερ ἐσχάτως ἐδημοσίευσεν ὁ γάλλος δημοσιογράφος Amédée Pigeon ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ Γερμανία τοῦ Βισμαρκ.» Τὰ τέσσαρα μέρη εἰς 2 διαιρεῖται τὸ σύγγραμμα πραγματεύονται περὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ Βισμαρκ, περὶ τῆς γερμανικῆς αὐτῆς, περὶ Βερολίνου καὶ περὶ τῶν γερμανικῶν ἐπαρχιῶν. Ἐκτὸς δ' αὐτῶν ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ ὁ συγγραφεὺς ἀναλυεὶ τὸ Σεδάν, γερμανικὴν τράψιδαν τοῦ Henri Hart, καὶ ὁμιλεῖ περὶ τῶν γερμανῶν συγγραφέων καὶ τῆς φιλολογίας αὐτῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μελέτη περὶ τῆς μονοχρόνου λιθοτριψίας κατὰ Bigelow ὑπὸ Δ. Σπ. Μπαλάνου, διδάκτορος τῆς Ιατρικῆς, βοηθοῦ τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς ἐν τῷ νοσοκομείῳ «Ἐπλίας.» Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Γεωργίου Σ. Σταυριανοῦ. 1885. 8ον, σελ. 87.

Περὶ τοῦ κοιλιακοῦ τύφου ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Γεωρ

γίου Χ. Βάφα. Πραγματεία βραβευθεῖσα ἐν τῷ Συμβουλίει αἰφώνι τοῦ 1884. Τεῦχος πρῶτον. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἐνωσεως» κ. 1885. 8ον, σελ. 80.

Περὶ ἀφομοιώσεως τῶν φυτῶν ὑπὸ Σπ. Μηλιαράκη, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱατρικῆς. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Σ. Κ. Βλαστοῦ, 1885. 8ον, σελ. 67.

Περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ τραγωδίᾳ. Λόγος ἐκφωνηθεὶς τῇ 16 Δεκεμβρίου 1884 ὑπὸ Κωνσταντίνου Ν. Κωστή, τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς νομικῆς σχολῆς ἀναλαμβάνοντος ἐπιστήμους τὴν πρυτανείαν. Ἀθήνησι, τυπογραφεῖον Ἰω. Ἀγγελοπούλου, 1885. 8ον, σελ. 39.

Excerptum Constantini de natura animalium libri duo-Aristophanis historiae animalium epitome sub-junctis Aeliani, Timothei aliorumque eclogis edidit Spyridon P. Lambros, Berolini (Reimer) 1885; (σελ. XX—282).

Τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην δημοσιευθέντα δύο βιβλία τῆς Περὶ ζῴων Ἐκλογῆς Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, τὰ ὁποῖα ἀνεῦρεν ἐν ἔτει 1880 ἐν Ἀθωνικῷ ὁ κ. Λάμπρος ἐξεδόθησαν consilio et auctoritate τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῆς Πρωσίας ὡς Ἀριστοτελικὸν Παράρτημα. Εἶνε δὲ πλείστου λόγου ἄξιον τὸ δημοσίευσμα τοῦτο, ὡς ἄλλως δύναται τις καὶ ἐκ τοῦτου μόνου νὰ εἰκάσῃ, ὅτι τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ ἀνέλαβεν ἡ Πρωσικὴ Ἀκαδημία, ἡ δὲ πλήρῃ ἐπιγραφῇ αὐτοῦ εἶνε «Συλλογὴ τῆς περὶ ζῴων ἱστορίας, χερσαίων, πτηνῶν τε καὶ θαλασσιῶν, Κωνσταντίνῳ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ καὶ αυτοκράτορι φιλοπονεῖσά. Ἀριστοφάνους τῶν Ἀριστοτελῶν περὶ ζῴων ἐπιτομῇ, ὑποτεθέντων ἐκίστῳ ζῴῳ καὶ τῶν Αἰλιανῶ καὶ Τιμοθέῳ καὶ ἑτέροις τισὶ περὶ αὐτῶν εἰρημνίαις. » Καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῆς Συλλογῆς μέρος εἶχεν ἦδη ἐξευρεθῆ καὶ δημοσιευθῆ ὑπὸ τοῦ Rose, ὡς τε ἡ νῦν γενομένη ὑπὸ τοῦ κ. Λάμπρου ἔκδοσις εἶνε κυρίως δευτέρα ἔκδοσις παρασκευασθεῖσα διὰ νῆας ἀντιβολῆς, μετὰ πολλῶν διορθώσεων, ὧν τὸ ὄρθον ἐπεκύρωσε τὸ κατόπιν εὑρεθὲν Fragmentum Parisinum (σελ. VI τοῦ προλόγου), τὸ δὲ δεύτερον μέρος νῦν κατὰ πρῶτον ἐκδίδεται, λείπουν δ' ἔτι οὐπω δυστυχῶς ἀνευρεθέντα τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τῆς Συλλογῆς μέρος. Πάντα τὰ γραμματολογικὰ ζητήματα τὰ πρὸς τὴν ὀρθοῦσαν Συλλογὴν σχετικὰ μετὰ πάσης ἀκριβείας ἠρεθύνθη καὶ διευκρίνθησαν ὁ φιλοπονοῦντο; ἐκδότης ἐν τῷ προεταγμένῳ προλόγῳ, ἐνθα ἀναγράφονται καὶ εἰ ἕτεροι ἐκείνοι συγγραφεῖς, ὧν χωρὶα ὑπετέθησαν ἐκάστῳ ζῴῳ, δηλαδὴ ὁ Ἀγαθρίδης, ὁ Βασίλειος, ὁ Φιλοστόργιος, ὁ Κτήσιος. Διὰ τοῦ δευτέρου μέρους γίνεται κατὰ πολλὰ γνωστότερος ὁ τῶς ἀτελῶς μόνον γνωστός μάλιστα ἐκ τῶν Ἐκλογῶν αὐτοῦ τῶν ὑπὸ M. Haupt ἐν τῷ Hermes (γ' τόμ. 1869) καὶ ἐν τοῖς Opusculis (III 272—302) δημοσιευθειῶν Τιμοθέου, περὶ οὗ γράφει ὁ Σουΐδας: «Τιμοθέος Γραμματικὸς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως, εἰς ὃν καὶ τραγοῦδιαν ἐποίησε περὶ τοῦ δημοσίου τοῦ καλουμένου χρυσασκάρου. » Ἐγραψε δὲ καὶ ἐπικίως περὶ ζῴων τετραπόδων [θηρίων] τῶν παρ' Ἰνδοῦ καὶ Ἀραβί καὶ Αἰγυπτίας καὶ ὅσα τρέφει Αἰθῶν καὶ περὶ ὀρνέων ζῴων τε καὶ ἀλλοκότων καὶ ὄρεων βιβλία δ' » Ἐπὶ τούτου τοῦ ἐπικίως τοῦ Σουΐδα βασιζόμενος ὁ κ. Λάμπρος ἐκφορᾷ τὴν εἰκασίαν ὅτι ἰσως ὁ Τιμοθέος ἐμιμήθη τὸν Ὀππιανὸν ὄχι μόνον κατὰ τὴν ὕλην τῆς πραγματείας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ εἶδος, ἐμμέτρως διαλαβὼν περὶ ὧν διέλαβε ζῴων, ἀπιθανωτέρως οὕσης τῆς γνώμης ὅτι ὁ Τιμοθέος δύο περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἔγραψε πραγματείας, τὴν μὲν ἔμμετρον τὴν δ' ἄλλην ἐν λόγῳ πεζῷ. Ἀλλ' ὁ καθηγητὴς Diels, εἰς ὃν εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ διεύθυνσις τῶν Ἀριστοτελικῶν δημοσιεύσεων τῆς ἐν Βερολίῳ Ἀκαδημίας, δι' ἰδίαν ὑποσημειώσεως (σελ. XIII τοῦ προλόγου) δηλοῖ ὅτι καὶ αὐτὸς μὲν δὲν ἀποδέχεται τὴν γνώμην περὶ διπλῆς τοῦ Τιμοθέου συγγραφῆς, ἀλλ' οὐδὲν ἦτοον ἀποκρούει καὶ τὴν εἰκασίαν ὅτι αἱ ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Κωνσταντίνου περιουθεῖσαι ἐκ τῶν τοῦ Τιμοθέου ἔκλογαι προήλθον ἐξ ἑμμέτρου δῆθεν πραγματείας αὐτοῦ, ἐρμηνεύει δὲ τὸ ἐπικίως ὡς δῆθεν δηλοῦν τὴν ποιητικὴν ἐκείνην καὶ ἀνοῦσιον καλλιπέπειαν, ἐφ' ἣ ἐκαχύνοντο εἰς ἄκρον περὶ τοῦς λόγους ἐπιτετηθευμένοι σοφισταί. Μὴ ἐπιμνόντες πλείστορον εἰς τὸ δυσδιάλυτον τοῦτο ζήτημα νομίζομεν ὅτι ἕτερος τις ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Λάμπρου εἶνε τῷ ὄντι ἀνεπίδεκτος ἀντιορήσεως. Ἀποδεικνύει δηλαδὴ (σελ. IX) ὅτι διπλῆ ὑπῆρχε κατὰ τοὺς μέσους λεγομένου αἰῶνος ἔκδοσις τῆς Περὶ ζῴων συγγραφῆς τοῦ Αἰλιανῶ, μία μὲν ἐκτενεστέρα, τὸ «πλάτος», κατὰ τὴν παρὰ τοῖς τότε συνήθῃ ἐκφρασίαν, ἑτέρα δὲ συνο-

πτικωτέρα, τὰ δὲ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐπιχειρήματα φαίνονται εἰς ἡμᾶς ἀκαταμάχητα.

Τὸ δὲ κείμενον ἐξετηκόθη μὲν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς κριτικῆς ἀκριβείας, ὅσον ἐξ ἐπιπολαιότερας ἀναγνώσεως ἠδυνήθημεν νὰ παρατηρήσωμεν, συνεπληρώθη δὲ καὶ διὰ διπλῆς σειρᾶς ὑποτελιδίων σημειώσεων, τῶν μὲν κριτικῶν, ἀναφερομένων δηλαδὴ εἰς αὐτὴν τοῦ κειμένου τὴν ἀποκατάστασιν, τῶν δὲ συγκριτικῶν, ὡς ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ τὰς ὀνομάσωμεν. Οὗτοι δὲ κυρίως ἀποτελοῦνται: ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν πρὸς τὸ κείμενον σχετικῶν γωρίων τῶν συγγραφεῶν, εἰς ἃ ἐκεῖνο ἀναφέρεται. Οὐ σμικρὰν δ' ἐπικουρίαν θὰ παρέχωσιν εἰς τοὺς κείμενους χρῆσιν τοῦ βιβλίου οἱ ἐπιτεταγμένοι τρεῖς πίνακες ἐξ ὧν ἑκατὸν εἰκόσι καὶ τριῶν σελίδων συγκείμενοι, πρὸς περᾶσκυτον καὶ σύνταξιν τῶν ὁποίων ἐπόνθησαν ἀληθῶς ὁ συγγραφεὺς ἴσα πρὸς τὴν ὠφέλειαν, ἣς ἐκεῖνον γίνονται πρόξενον. Τούτων δ' ὁ μὲν πρῶτος περιέχει τὰ ὀνόματα τὰ ἐν τῇ Συλλογῇ ἀπαντῶμενα, ὁ δὲ δεύτερος ὁ καὶ ἐκτενεστάτος, τὰς λέξεις, ἃς οὕτω συνέλεξεν ὁ ἐκδότης, ut novorum scriptorum plenus fere sermo exhiberetur, Aeliani potissima quaeque excerptentur, ὡς λέγει ἐν τῷ τέλει τοῦ προλόγου, ὁ δὲ τρίτος τοὺς ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἀναφερομένους συγγραφεῖς. Ἐπονται μετὰ τοὺς πίνακας δύο σελίδων προσθήκαι καὶ διορθώσεις. Ἄν δ' ἀκόμη καὶ τοῦτο προσθέσωμεν, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ πινάκι ὅσαι λέξεις δὲν εἶνε ἀκόμη τεθησαυρισμένοι ἐν τοῖς λεξικαῖς σημειώθησιν δι' ἀστερίσκου, θὰ ἔγωμεν εἶπη ὅσα καὶ ὁ χώρος τοῦ Δελτίου τῆς «Ἐστίας» καὶ ὁ προορισμὸς αὐτοῦ ἐπιτρέπουσι περὶ τοῦ ἀξιολογητάτου τούτου βιβλίου, τὸ ὅποσον δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπρατήρητον.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἀπριλίου 12, Παρασκευή.

Πᾶσα ἡ ἑβδομὰς διήλθεν ἐν τῇ μεγάλῃ φροντίᾳ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Κατὰ τὰς παραμονάς, αἱ συγκινήσεις τῆς προσδοκίας, αἱ προπαρασκευαί, αἱ προκαταρκτικὰ ἐργασία διὰ τῶν ἐπιστήμων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς διαδηλώσεων τῶν Ἀθηναίων ἐκλογῶν τὴν Κυριακὴν ὁ πυρετὸς τῆς ψηφοφορίας, τὰς ἀκολούθους ἡμέρας αἱ μέρμηνοι περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, πολιτικὰ τοῦ τηλεγραφικοῦ γραφείου πρὸς λήψιν εἰδηλώσεων, γενικὴ ἀνάγνωσις ἐφημερίδων, ἐκπλήξεις, λύπαι, πανηγύρεις τῶν νικητῶν, τὰ ἄθη τῷ Ἀπριλίῳ μεταβαλλόμενα εἰς μεγαλοπρεπεῖς στεφάνους, προσφερόμενοι εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας, τῶν ὁποίων αἱ αἰθούσαις τηροῦσιν ἔτι ἐν τῇ κοινωρτώδει αὐτῶν ἀτάξια τὰ ἴχνη τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ψηφοφόρων.

Μετ' ἀξιεπαινοῦ ἐλευθερίας καὶ τάξεως ἐνηργήθησαν αἱ ἔκλογαι ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἐν γένει, ἐκτὸς δυσσχερῶτον τινῶν ἐπεισοδίων, ἀπρακτικῶν ἄλλως τε ἐν ἡμέραις ὄργασμου. Ἐκ τῶ ἀποτελεσμάτων τῶν ἐκλογῶν ἐκρίθη ὅτι ἐπιβλήῃ ἡ Κυβέρνησις, ἐνεκα τῆς ἐν αὐταῖς περιεχόμενης τῶν ὑποψηφίων ἐκείνων, οἵτινες ἐξετέθησαν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῶν ἀντιπολιτευομένων. Συνεπείῃ ἡ Κυβέρνησις ἔκρινε πρέπον, αὐστηρῶς ὑπέκουσα εἰς συνταγματικὸν νόμιμον, τὸ πρῶτον ἦδη, ὡς νομίζομεν, ἐφαρμοζόμενον παρ' ἡμῖν, νὰ ὑποβάλῃ τὴν παρῆρτησιν αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν Ἰερκὺρχ διαμένοντα βασιλέα, ὅστις οὕτω ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστεῖται τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ἐνταῦθα. Ἀπὸ τοῦδε παρατηρεῖται ὅτι ὅλως νέα ἔσται τῆς νέας βουλῆς ἡ ὕψις, ὀλίγον ὑπερθυμίζουσα τὴν προκατόχην αὐτῆς. Ἰγέρ τοὺς 130 βουλευταὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τὴν προσεχῆ περιόδον δὲν ἤξουσιν τῆς τιμῆς τοῦ βουλευτοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν, τινὲς δὲ τὸ πρῶτον θέλουσι παρακαθῆσαι εἰς βουλευτικὰ ἑδῶλια. Παλαιοὶ βουλευταί, ἀποτυχόντες ἤδη κατὰ τὰς ἐκλογάς, ὑπολογίζονται 115 περίπου. Μετὰ αὐτῶν καταλέγονται ἱκανοί, τυγχάνοντες ἐκ τῶν διαπρεπεστέρον μελῶν τοῦ Κοινοβουλίου, πρὸς δὲ καὶ τινες ἰδιορρυθμοὶ τύποι βουλευτῶν, λίαν δημοτικοὶ παρ' ἡμῖν.

Ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς τὸ ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Κορίνθου ὕδρομολόγιον τῶν πελοποννησιακῶν σιδηροδρόμων, μετ' ὃ ἤρξατο ἡ λειτουργία τῆς νεωστὶ παρατωθείσης γραμμῆς. Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς τὸ μῆκος τοῦ ἐκ Πειραιῶς εἰς Κόρινθον συντελεσθέντος μέρους εἶνε 109 χιλιομέτρων, ἅπαν δὲ τὸ μῆκος τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι